

Evolueerden mensen werkelijk van aapachtige wezens?

door Dr. David N. Menton, 31-5-2007

<http://www.answersingenesis.org/articles/wow/did-humans-really-evolve>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, uitbr. plaatjes, links en voetnoten door M.V.

Het wemelt van de televisiedocumentaires over menselijke evolutie. In recente tijd waren volgende populair: *Walking with Cavemen* (2003) geproduceerd door de BBC en uitgezonden op Discovery Channel; *The Journey of Man: A Genetic Odyssey* (2003) geproduceerd door National Geographic and *Survivor*; *The Mystery of Us* (2005) ook door National Geographic. Deze presenteren allemaal het verhaal van menselijke evolutie vanuit aapachtige schepselen over voorbije miljoenen jaren, als een feit. Zij beweren dat antropologen schakels hebben gevonden in de menselijke evolutionaire ketting en dat wetenschappers evolutie “bewezen” hebben. Maar wat is nu het bewijs voor menselijke evolutie? En van welk bewijs horen we niets? In dit hoofdstuk (uit het boek *War of the Worldviews*) zullen we nagaan hoe antropologen zowel mensen uit een apen maken als apen uit mensen. En andermaal zullen we concluderen dat het bewijsmateriaal wijst op het feit dat de mens een unieke creatie is, gemaakt naar het beeld van God.

Misschien de bitterste pil om slikken voor christenen die proberen “vrede te maken” met Darwin is de veronderstelde aapafkomst van mensen. Zelfs veel christenen die evolutie kritiekloos aanvaarden als “Gods manier van scheppen” trachten op een of andere manier de oorsprong van de mens te verheffen, of tenminste toch zijn ziel, boven dat van de beesten. Evolutionisten trachten de klap te verzachten door ons te verzekeren dat de mens niet exact evolueerde van apen (staartloze apen) maar veeleer van *aapachtige wezens*. Maar dit is veeleer semantiek omdat veel van de veronderstelde aapachtige voorvaders van de mens apen zijn met wetenschappelijke namen die het woord *pithecus* (→ Grieks *πίθηκος* : “aap”) bevatten. Bijvoorbeeld, de meest verkondigde “menselijke voorvader” die algemeen gekend is als “Lucy” draagt de wetenschappelijke naam van *Australopithecus afarensis* (betekenis: “zuiders aap van de Afar-driehoek in Ethiopië). Maar wat zegt de Bijbel over de oorsprong van de mens, en wat precies is het wetenschappelijke bewijs dat evolutionisten claimen voor de menselijke aapafstamming?

Bijbelse uitgangspunten

God vertelt ons dat op dezelfde dag dat Hij alle dieren maakte die over de aardbodem kruipen (de zesde dag; Genesis 1:25), Hij de mens maakte, afzonderlijk, naar Zijn beeld, met de bedoeling dat de mens heerschappij zou hebben over elk levend wezen op aarde (Genesis 1:26-28). Van hieraf is het duidelijk dat geen dier de gelijke van de mens is, en zeker niet zijn voorvader.

Toen Adam naar Gods opdracht de dieren namen gaf, merkte hij dat hij geen hulp vond die bij hem paste (Genesis 2:20). Daarom gaf God Adam een vrouw, uit zijn vlees en beenderen (Genesis 2:21-23). Jezus bevestigde de uniciteit van man en vrouw toen Hij verklaarde dat het huwelijk tussen een man en een vrouw moest zijn omdat: “vanaf het begin van de schepping heeft God hen als man en als vrouw gemaakt” had (Markus 10:6; vgl. Genesis 2:24). Dit laat geen ruimte over voor prémenselijke wezens of voor miljarden jaren van kosmische evolutie voorafgaand aan het verschijnen van de mens op aarde. Adam koos de naam “Eva” voor zijn vrouw “omdat zij moeder van alle levenden is” (Genesis 3:20). De apostel Paulus stelde duidelijk dat de mens geen dier is: “Alle vlees is niet hetzelfde vlees, maar een andere soort is vlees van mensen, en een andere vlees van dieren, en een andere van vissen, en een andere van vogels” (1 Korinthiërs 15:39).

Evolutionaire uitgangspunten

Terwijl bijbelgelovige christenen ervan uitgaan dat Gods Woord waar is en dat de afstamming van de mens slechts teruggaat tot een volledig menselijke Adam en Eva, gaan evolutionisten uit van de veronderstelling dat de mens, in feite, geëvolueerd is van apen. Geen paleo-anthropoloog (die het fossielenverslag bestudeert voor de oorsprong van de mens) zou ernstig de volgende vraag stellen: “Evolueerde de mens van apen?” De enige geoorloofde vraag is: “Van welke apen evolueerde de mens?”.

Vermits evolutionisten in het algemeen niet geloven dat de mens evolueerde van enige aap die vandaag nog leeft, kijken zij uit naar fossielen van mensen en apen om zich te voorzien van de bewijzen die ze verlangen. In het bijzonder zien zij naar enige anatomische kenmerken die eruitzien als “intermediair” (tussen apen en mensen). Fossiele apen die zulke kenmerken hebben worden verklaard voorouderlijk te zijn van de mens (of tenminste zijdelings verwant) en worden *hominiden* genoemd. Levende apen, aan de andere kant, worden niet als *hominiden* (mensachtigen) beschouwd maar veeleer als *hominoiden* (mensapen) omdat ze enkel gelijken op mensen maar niet in hen evolueerden. Niettemin zijn evolutionisten gewillig om louter gelijkenissen te accepteren tussen de gefossiliseerde beenderen van uitgestorven apen en de beenderen van levende mensen als “bewijs” van uw aapafkomst.

Wat is het bewijs voor menselijke evolutie?

Alhoewel er veel gelijkenissen te citeren zijn tussen apen en mensen, moet het enige historische bewijs, dat de aapafkomst van de mens zou kunnen bewijzen, komen van fossielen. Onfortuinlijk echter is het fossielenverslag van mensen en apen erg dun gezaaid. Ongeveer 95% van alle gekende fossielen zijn van zee-ongewervelden, ongeveer 4,7% zijn algen en planten, ongeveer 0,2% zijn insecten en andere ongewervelden, en slechts ongeveer 0,1% gaat over gewervelden (dieren met beenderen). Tenslotte bestaat slechts de kleinst denkbare fractie van gewervelde fossielen uit zgn. primaten (mensen, apen-met-of-zonder-staart en lemuren).

Vanwege de zeldzaamheid van fossiele hominiden hebben zelfs velen van hen die zich specialiseerden in menselijke evolutie nog nooit een origineel hominide fossiel gezien, en nog veel minder de gelegenheid gehad er een in handen te nemen of te bestuderen. De meeste wetenschappelijke documenten over menselijke evolutie zijn gebaseerd op afgietsels van originele specimens (of zelfs op gepubliceerde foto's, metingen en beschrijvingen ervan). Toegang tot originele fossiele hominiden wordt strikt gelimiteerd door hen die ze ontdekten, en dikwijls beperkt tot enkele favoriete evolutionisten die het eens zijn met de ontdekker zijn interpretatie van het fossiel.

Vermits er veel meer prestige ligt in het vinden van een oertype van de mens dan een oertype van levende apen (of nog erger: louter een uitgestorven aap), ligt er een immense druk op paleo-anthropologen om van haast elk aapfossiel te verklaren dat het een “hominide” is. Als gevolg daarvan worden levende apen veronachtzaamd om hun eigen voorvaders te vinden.

Aan veel studenten in onze scholen wordt menselijke evolutie geleerd door leraren die weinig kennis hebben over menselijke anatomie, om maar te zwijgen over de anatomie van apen. Maar het is zinloos het fossielenbewijs voor evolutie, van mens uit aap, in beschouwing te nemen zonder eerst de fundamentele anatomische en functionele verschillen tussen menselijke en aapachtige skeletten te begrijpen.

Kaakbeenderen en tanden

Wegens hun relatieve hardheid, worden van primaatfossielen het vaakst tand- en kaakbeenfragmenten gevonden. En zodus is veel van het bewijsmateriaal voor de aapafkomst van de mens gebaseerd op gelijkenissen van tanden en kaakbeenderen.

In contrast met de mens, neigen apen ertoe snijtanden en hoektanden (canine teeth) te hebben die relatief groter zijn dan hun maaltanden. Apentanden hebben gewoonlijk een dun tandglazuur (de hardste oppervlaktelaag van de tand), terwijl dat bij mensen in het algemeen veel dikker is. Tenslotte neigen de kaakbeenderen bij apen ertoe meer een U-vorm te hebben, terwijl bij de mens meer een paraboolvorm.

Het probleem met te verklaren dat een fossiele aap een menselijke voorvader is (d.w.z. een hominide) op basis van bepaalde mensachtige kenmerken van de tanden, is dat bepaalde levende apen deze zelfde kenmerken bezitten terwijl zij niet beschouwd worden als oertypes van de mens. Sommige soorten van levende bavianen, bijvoorbeeld, hebben relatief kleine hoektanden en snijtanden en relatief grote maaltanden. Terwijl de meeste apen dun tandglazuur hebben, bezitten sommige apen zoals de orang-oetans een relatief dik tandglazuur. Zonder twijfel leren tanden ons meer over het dieet van een dier en zijn voedingsgewoonten dan over zijn veronderstelde evolutie. Niettemin is dik tandglazuur een van de meest algemeen geciteerde criteria voor de verklaring dat een aapfossil een hominide is.

Er werd veel artistieke verbeelding gebruikt om hele “aapmens” te illustreren vanuit niets meer dan één enkele tand. In de jaren (19)20 werd de “aapmens” *Hesperopithecus* (die bestond uit één enkele tand) afgebeeld in de *London Illustrated News*. De tand werd compleet met vrouw, kinderen, huisdieren en zijn grot afgebeeld! Experts gebruikten deze tand, gekend als “Nebraska mens”, als bewijs voor menselijke evolutie tijdens het Scopes trial in 1925. In 1927 werden delen van het skelet ontdekt, samen met de tanden, en de Nebraska mens werd toen geïdentificeerd als een uitgestorven Pekari (wild zwijn)!

Schedels

Schedels zijn misschien de interessantste primatefossielen omdat ze de hersenen huisvesten en ons een gelegenheid geven, met de hulp van fantasierijke artiesten, onze veronderstelde voorvaders in het gelaat te kijken. De menselijke schedel is gemakkelijk te onderscheiden van alle levende apen, alhoewel er, uiteraard, gelijkenissen zijn.

Bij mensen is de schedelpan groter, vanwege hun relatief grote hersenen, vergeleken met apen. Niettemin kan de hersengrootte van een volwassen mens variëren in een bereik van het drievoudige. Deze verschillen in afmeting van de menselijke hersenen verhouden zich niet rechtstreeks met intelligentie. De hersenen van volwassen apen zijn in het algemeen kleiner dan de hersenen van zelfs de kleinste volwassen mensen, en, uiteraard, verre na niet vergelijkbaar qua intelligentie.

Chimpansee

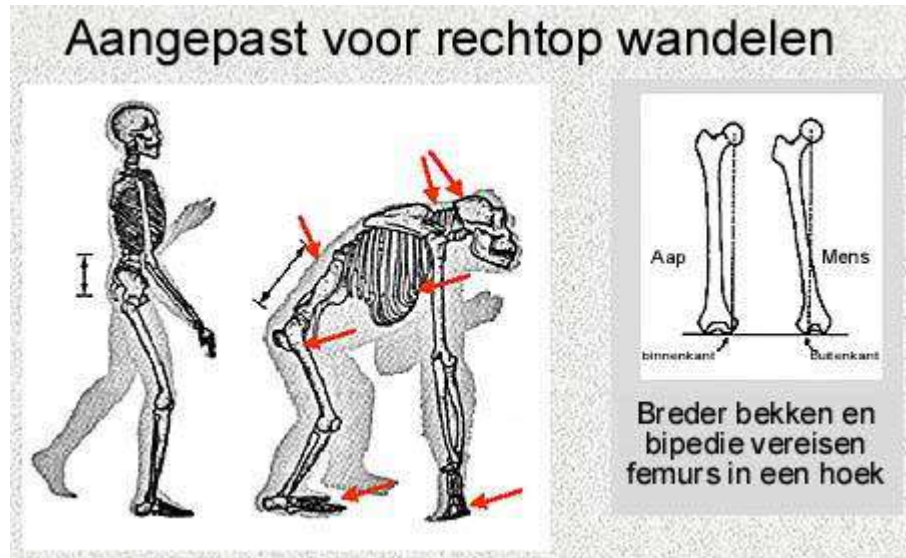
Mens

Misschien de beste manier om een apenschedel te onderscheiden van een mensenschedel is de zaak van opzij te bekijken. Vanuit dit perspectief is het gelaat van de mens bijna verticaal, terwijl dat van een aap schuin afloopt van zijn voorhoofd naar zijn voortanden. Van opzij gezien wordt de benige rand van de oogkassen van de aap gevolgd door zijn platte schedel. Mensen hebben een hoog voorhoofd, een meer gewelfde schedel en niet zo'n sterk uitstekende oogranden.

Beenderen van het been

Het meest ijverig gezochte bewijs in fossiele hominiden is elk anatomisch kenmerk dat *bipedie* (de bekwaamheid om op twee benen te lopen) zou kunnen suggereren. Omdat mensen op twee benen

lopen wordt elk bewijs van bipedie bij fossiele apen door evolutionisten beschouwd als afdwingend bewijs van menselijk voorvaderschap. Maar we moeten in gedachten houden dat de manier waarop apen op twee benen lopen helemaal verschilt van de manier waarop de mens op twee benen loopt. De onderscheiden menselijke gang vereist een complexe integratie van vele musculaire en skelet-eigenschappen in de heupen, benen en voeten. Dus onderzoeken evolutionisten goed het bekken (*pelvis*), de dijbeenderen (*femur*), de onderbeenderen (*tibia* en *fibula*) en voetbeenderen van fossiele apen in een poging enige anatomische kenmerken te detecteren die bipedie zouden kunnen suggereren.

Evolutionisten zijn in het bijzonder geïnteresseerd in de hoek waarmee de femur en de tibia aan de knie samenkomen (de *draaghoek*). Mensen zijn in staat om hun gewicht over hun voeten te houden terwijl ze wandelen, omdat hun femurs bij de knieën een draaghoek vormen van ongeveer 9 graden met de tibia. In contrast hiermee hebben chimpansees en gorilla's rechte benen met een draaghoek van 0 graden. Deze dieren slagen erin bij het wandelen hun gewicht over hun voeten te houden door hun lichaam te schommelen van zijde tot zijde: de vertrouwde "apengang".

Evolutionisten veronderstellen dat fossiele apen met een grote draaghoek (menselijk) bipedisch waren en dus evolueerden in mens. Bepaalde australopithecines (een aapachtig schepsel) worden beschouwd gewandeld te hebben zoals wij, en dus onze voorvaders te zijn, omdat zij een grote draaghoek hadden. Maar grote draaghoeken zijn niet beperkt tot mensen - men heeft ook bepaalde moderne apen gevonden die gracieus op boomtakken wandelen, en enkel lomp op de grond.

Levende apen met een grote draaghoek (waarden vergelijkbaar met de mens) omvatten zulke apen als orang-oetan en slingerapen (*ateles*) - allebei deskundige boomklimmers en in staat enkel op de grond in een aapachtige bipedische pas te lopen. Het punt hier is dat er in bomen levende apen leven waarvan sommige anatomische functies hebben die evolutionisten aanzien als bewijs voor bipedie, maar die niet wandelen zoals een mens, en geen ervan suggereert onze voorvader of afstameling te zijn.

Voetbeenderen

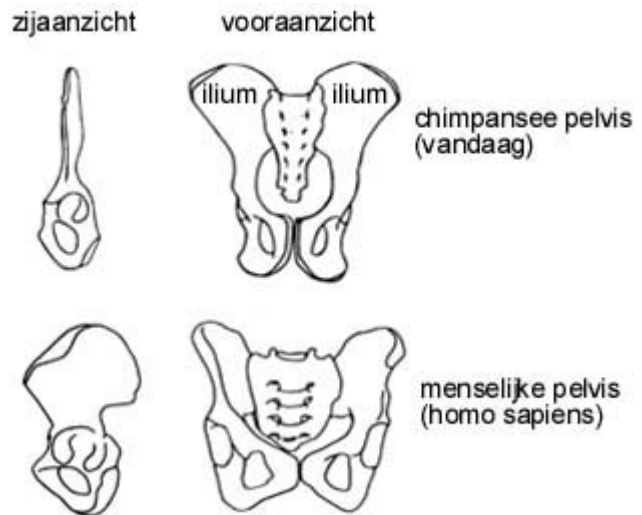
De menselijke voet is uniek en niet eens gelijkend op het uitzicht en de functie van de apenvoet. De grote teen van de mensenvoet zit in de lijn van de voet en steekt niet uit aan de zijkant zoals bij apen. Menselijke tenen zijn relatief recht vergeleken met de gebogen en grijpende apentenen.

Tijdens het wandelen raakt de menselijke hiel het eerst de grond, daarna verspreidt de gewichtsdristributie zich van de buitenste rand van de voet tot op de basis van de kleine teen. Vanuit de kleine teen verspreidt het gewicht zich over de basis van de tenen en uiteindelijk zet de voet zich af vanuit de grote teen. Geen aap heeft een voet of een afzetting als die van de mens, en dus is geen enkele aap in staat om te wandelen met onze kenmerkende menselijke stap, of om mensachtige voetafdrukken te maken.

Het bekken

Het bekken (*pelvis*) speelt een kritisch belangrijke rol in het stappen, en de karakteristieke menselijke stap vereist een bekken dat verschilt van dat van de apen. Men hoeft enkel het bekken te onderzoeken om te determineren dat een aap niet in staat is te wandelen zoals een mens.

De twee heupbeenderen die we zijdelings kunnen voelen, juist onder onze gordel, worden de *iliumbladen* genoemd. Gezien van bovenaf zijn deze bladen naar voren gebogen. De iliumbladen van de aap strekken zich recht uit naar de zijden. Het is gewoon onmogelijk te wandelen als een mens met een aapachtig bekken. Dit kenmerk alleen al kan gemakkelijk apen van mensen onderscheiden.

Slechts drie manieren om een “aapmens” te creëren

Wetend uit de Schrift dat God geen aapmens schiep, zijn er voor evolutionisten slechts drie manieren om er aapmens te creëren

1. Combineer aapfossilbeenderen met menselijke fossielen en verklaar de twee tot één individu - een echte “aapmens”.
2. Benadruk bepaalde mensachtige eigenschappen van gefossiliseerde apenbeenderen, en met wat verbeelding kan je ze upgraden tot meer mensachtig.
3. Benadruk bepaalde aapachtige eigenschappen van gefossiliseerde menselijke beenderen, en met wat verbeeldingskracht kan je mensen downgraden tot meer aapachtig.

Deze drie benaderingen gelden voor *alle* pogingen van evolutionisten om de onoverbrugbare kloof te dichten tussen apen en mensen door middel van fossiele “aapmens”.

Combineren van mensen en apen

Het beroemdste voorbeeld van een aapmens die samengesteld werd uit een combinatie van apen- en mensenbeenderen is de Piltdown mens. In 1912 ontdekte Charles Dawson, een medische doctor en amateur paleontoloog een onderkaak (*mandibula*) en een deel van een schedel in een grindgroeve bij Piltdown, Engeland. Het kaakbeen was aapachtig maar het had tanden die slijtage vertoonden zoals bij de mens. De schedel echter was erg mensgelijkend. Deze twee specimens werden gecombineerd om te vormen wat “Dawn Man” genoemd werd en waarvan berekend werd dat die 500.000 jaar oud moest zijn.

Het geheel draaide uit op een met zorg uitgewerkte hoax. De schedel was inderdaad menselijk (ongeveer 500 jaar oud) terwijl de kaak toebehoorde aan een moderne vrouwelijke orang-oetan van wie de tanden waren afgevijld om erg te lijken op een menselijk slijtagepatroon. Inderdaad, de lange hoektanden van de aap werden zover afgevijld dat de pulpakamer bloot lag, die echter opgevuld was om het bedrog te verbergen. Het succes van deze hoax hield 50 jaar stand, niettegenstaande zorgvuldig onderzoek door de beste autoriteiten in de wereld. Dit bracht de evolutionist Sir Solly Zuckerman ertoe te verklaren: “Het is twijfelachtig of er wel enige wetenschap zit in de zoektocht naar menselijke afkomst in de fossielen”.^[1]

Mensen uit apen maken

Veel aapmens zijn louter apen die evolutionisten proberen op te waarderen om de kloof te dichten tussen apen en mensen. Dit omvat alle australopithecines, zowel als een leger van uitgestorven apen zoals *Ardipithecus*, *Orrorin*, *Sahelanthropus* en *Kenyanthropus*. Ze hebben allemaal duidelijke

apenschedels, apenbekkens en apenhanden en -voeten. Niettemin worden australopithecines (in het bijzonder *Australopithecus afarensis*) dikwijls afgebeeld met handen en voeten die identiek zijn aan die van de moderne mens, en met een kaarsrecht postuur en menselijke looppas.

Het best gekende specimen van *Australopithecus afarensis* is het fossiel dat algemeen gekend is als “Lucy” [zie rechts een reconstructie op basis van gevonden fragmenten]. Een gelijkende pop van “Lucy” in de *Living World* tentoonstelling in de St. Louis Zoo toont een harig mensachtig vrouwelijk lichaam met menselijke handen en voeten maar met een duidelijk aapachtig hoofd. De drie voet (± 90 cm) grote Lucy staat rechtop in een diep peinzende pose met haar vinger gekromd onder haar kin, haar ogen staren weg in de verte alsof zij aan het denken was met het verstand van Newton.

Lucy: mens uit aap

Weinig bezoekers zijn zich bewust dat dit een grove onjuiste voorstelling is van wat gekend is van de fossiele aap *Australopithecus afarensis*. Deze apen zijn gekend als langarmige knokkellopers met gesloten vuisten. Zowel de handen als de voeten van dit schepsel zijn duidelijk aapachtig. Paleo-antropoloog Jack Stern en Randall Sussman [2] hebben gerapporteerd dat de handen van deze soort “verrassend erg lijken op de handen die gevonden worden in het smalle eind van de dwergchimpansee¹-eigen chimpanseeklasse²”. Zij melden dat de voeten, zoals de handen, “lang, gebogen en sterk gespierd” zijn, gelijken op die van levende boombewonende primaten.

De auteurs concluderen dat een levende primate zulke handen en voeten heeft “voor geen ander doel dan te voldoen aan de vraag van een leven van voltijdse of deeltijdse boombewoning”.

Ondanks bewijzen van het tegendeel blijven evolutionisten en musea Lucy afbeelden met zo goed als menselijke voeten (alhoewel sommige de handen tonen met lange gebogen vingers).

Apen uit mensen maken

De Neanderthaler : in alle opzichten een mens (foto Wikipedia)

In een poging om de kloof te dichten tussen apen en mensen, werden sommige fossiele *mensen* verklaard “aapachtig” te zijn en dus voorouderlijk van de “moderne” mens. Je zou kunnen zeggen dat deze poging een “aap” uit een mens zoekt te maken. Menselijke fossielen waarvan men beweert dat ze “aapmensen” zijn, worden meestal geclassificeerd onder het genus *Homo*³. Hierin zijn begrepen *Homo erectus*, *Homo heidelbergensis* en *Homo neanderthalensis*.

De best gekende menselijke fossielen zijn de Cro-magnonmens (wiens tekeningen gevonden worden op de wanden van grotten in Frankrijk) en de Neanderthalmens (of: Neanderthaler). Beide zijn duidelijk menselijk en werden lange tijd geclassificeerd als *Homo sapiens*. In recente jaren echter, kreeg de Neanderthaler een downgrade naar een andere soort: *Homo neanderthalensis*.

De Neanderthaler werd voor het eerst ontdekt in 1856 door werklieden die in een kalkstenen grot groeven in de Neandervallei bij Düsseldorf, Duitsland. De fossiele beenderen werden onderzocht door een anatoom (prof. Schaaffhausen) die concludeerde dat ze menselijk waren.

Aanvankelijk werd niet veel aandacht geschonken aan deze vondsten, maar met de publicatie van Darwins *Origin of Species* in 1859, begon de zoektocht naar ingebeelde “aapachtige voorouders” van de mens. Darwinisten argumenteerden dat de Neanderthaler een aapachtig schepsel was, terwijl veel critici van Darwin (zoals de grote anatoom Rudolph Virchow) argu-

¹ Dwergchimpansee: oude benaming voor Bonobo (*Pan paniscus*) - http://nl.wikipedia.org/wiki/Pan_paniscus.

² Genus *Pan*.

³ Homo: Latijn voor *mens*.

menteerden dat Neanderthalers in alle opzichten mensen waren, alhoewel sommigen blijkbaar hadden geleden aan rachitis of artritis.

Meer dan 300 specimens van de Neanderthaler zijn er gevonden, verspreid over de wereld, inbegrepen België, China, Centraal en Noord-Afrika, Irak, de Tsjechische republiek, Hongarije, Griekenland, noordwest Europa en het Midden-Oosten. Dit mensenras was gekarakteriseerd door prominentewenkbrauwrichels (zoals Australische Aboriginals), laag voorhoofd, lange smalle schedel, een uitstekende opperkaak en een sterke onderkaak met een korte kin. Ze hadden een diepe borst, zware beenderen, stevig gebouwd. Benadrukt moet echter worden dat geen enkele van deze kenmerken buiten het bereik valt van een normale menselijke anatomie. Interessant is ook dat de hersengrootte (gebaseerd op de schedelinhoud) van de Neanderthals in feite *groter* was dan het gemiddelde van de moderne mens, maar dit wordt zelden benadrukt.

De meeste misvattingen over de Neanderthaler komen voort van de Fransman Marcelin Boule die in 1908 twee Neanderthalskeletten bestudeerde die in Frankrijk gevonden waren (Le Moustier en La Chapelle-aux-Saints). Boule verklaarde de Neanderthalers anatomisch en intellectueel inferieure bruten die nauwer verwant waren aan apen dan aan mensen. Hij zei dat ze een mislukt postuur hadden, een “aapachtig” arrangement van bepaalde rugwervels en hij beweerde zelfs dat hun voeten van een “grijpend type” waren (zoals die van gorilla’s en chimpansees). Boule concludeerde dat de Neanderthaler niet rechtop kon gelopen hebben maar veeleer op een lompe manier moet gewandeld hebben. Deze sterk bevooroordeelde en inaccuraat visies overheersten en werden zelfs nog versterkt door veel andere evolutionisten tot in midden de jaren (19)50.

In 1957 onderzochten de anatomen William Straus en A. J. Cave een van de Franse Neanderthalers (La Chapelle-aux-Saints) en determineerden dat dit individu leed aan ernstige artritis (zoals geoperd door Virchow, bijna 100 jaar eerder), dat de ruggegraat had aangetast en het postuur had gebogen. Ook de kaak was aangetast. Deze waarnemingen zijn consistent met het koude klimaat waarin Neanderthalers leefden (ijstijd). Zij zochten een schuilplaats in de grotten en dit, samen met een arm dieet en gebrek aan zonlicht, kon gemakkelijk hebben geleid tot ziekten die de beenderen aantasten, zoals rachitis.

Bovenop anatomische bewijzen zijn er in toenemende mate culturele bewijzen voor de volle menselijke status van Neanderthalers. Zij begroeven hun doden en hadden nauwgezette begrafenisgebruiken zoals het schikken van het lichaam en het bedekken met bloemen. Zij maakten een verscheidenheid aan stenen werktuigen en werkten met huiden en leder. Recent werd een houten fluit ontdekt onder Neanderthaleroverblijfselen. Er is zelfs een bewijs dat suggereert dat hij aan medische zorg deed. Sommige Neanderthalers tonen bewijs van overleving tot op hoge leeftijd ondanks hun talloze wonden, gebroken beenderen, blindheid en ziekte. Dit suggereert dat voor deze mensen werd gezorgd en dat ze gevoed werden door anderen die menselijk medelijden betoonden.

Toch blijven er inspanningen gedaan om op een of andere manier de Neanderthals te ontmenselijken. Veel evolutionisten staan er nu zelfs op dat de Neanderthaler niet eens direct verwant is met de moderne mens wegens wat verschillen in een klein fragment DNA! Maar er is in feite niets aan Neanderthalers dat in enig opzicht inferieur is aan de moderne mens. Een van de belangrijkste autoriteiten op het vlak van de Neanderthaler, Erik Trinkaus, concludeert: “Gedetailleerde vergelijkingen van Neanderthaler-skeletoverblijfselen met deze van moderne mensen hebben aangetoond dat er niets is in de Neanderthaler-anatomie dat op overtuigende wijze locomotorische, manipulatieve, intellectuele of linguïstische bekwaamheden aangeeft die inferieur zijn aan moderne mensen”.^[3]

Conclusie

Waarom doet men voortdurend inspanningen om apen uit mensen te maken en mensen uit apen? In een van de merkwaardigste, openhartigste en onpartijdigste uitspraken over het hele subject en de methodologie van paleo-anthropologie zei Dr. David Pilbeam (een onderscheiden professor antropologie) het volgende:

Misschien hebben generaties studenten menselijke evolutie, inbegrepen mezelf, in het duister getast, omdat onze database te mager, te onbetrouwbaar is om in staat te zijn onze theorieën te kneden. Veeleer zijn de theorieën verklaringen over ons en onze ideologie dan verklaringen

over het verleden. Paleo-antropologen onthullen meer over hoe mensen zichzelf zien dan hoe mensen ontstonden. Maar dat is ketterij.[4]

O, mochten deze ketterse woorden als waarschuwing gedrukt worden op elk leerboek, magazine en standbeeld dat het waagt te handelen over de beestachtige oorsprong van de mens!

Nee, wij stammen niet af van apen. God schiep de mens als de kroon op Zijn schepping (Psalm 8), op Dag Zes. Wij zijn een bijzondere creatie van God, gemaakt naar Zijn beeld, om Hem te verheerlijken. Wat een revolutie zou deze waarheid ontketenen wanneer onze geëvolueerde cultuur dit zou begrijpen!

Eindnoten

1. Zuckerman, S., *Beyond the Ivory Tower*, p. 64, 1970.
2. *American Journal of Physical Anthropology* 60:279–317, 1983.
3. *Natural History* 87:10, 1978.
4. *American Scientist* 66:379, 1978.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

Rubriek “Schepping vs. Evolutie”: <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>